

anden Begrundelse. Jeg mener derfor, at Højesteretsdommen ikke i nogen Henseende kan anføres til Fordel for, at Arboe Rasmussen er evangelisk-luthersk lige som alle andre Præster indenfor Folkekirken. Efter mit Skøn har Højesteret i Virkeligheden ikke sagt noget om Arboe Rasmussens Udtalelsers Forhold til Folkekirkenes Lære, og derfor ligger det Spørgsmaal fremdeles i Administrationens Haand. Administrationen er i det Spørgsmaal ligesom for stillet frit. Den højtærede Minister kan indstille Arboe Rasmussen til Afsked eller til Forflyttelse, det bliver en Sag, der skal afgøres af den kirkelige Administration, Højesteret har ikke udtalt sig derom.

Flertallet har sagt i sin Betænkning, at det Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat, giver enhver Sognemenighed Lejlighed til ved dens valgte lovlige Repræsentation at afgøre, hvorvidt den kommer ind under den foreslaaede Ordning eller ikke. Men det er ikke rigtigt, det faar nemlig ikke enhver Sognemenighed Ret til at afgøre, hvis den højtærede Ministers Lovforslag føres igennem. Jeg vil bortse fra de Tilfælde, hvor Sagen maaske ikke ligger fuldt oplyst for Menighedsraadet — de kan meget vel tænkes —, men jeg skal med Hensyn til den Udtalelse, der findes i Flertallets Betænkning, gøre opmærksom paa, at ifølge Loven om Menighedsraad er en hel Række Embedsbesættelser unddraget fra Menighedsraadens Afgørelse. Det gælder Besættelsen af Sognepræsteembederne ved flere Kirker her i København, Frue Kirke, Holmens Kirke, Garnisons Kirke, Citadellets Kirke og Slotskirken, ligeledes de Embeder i Landet, hvor der er Stiftsprovster ansat, og endelig en hel lang Række af Kapellanier hele Landet over. Om disse Embedsbesættelser har Menighedsraadene ingen Adgang til at udtale sig. Hvis man vedtager et Lovforslag som det af den højtærede Minister foreslaaede, vil man meget vel kunne faa et Tilfælde, hvor Ministeren vil beskikke en Præst, hvem Biskoppen, som det senere viser sig, ikke vil give Kollats, og hvor saa den paagældende Sognemenighed ifølge det Lovforslag, den højtærede Minister har forelagt, uden eget Ønske føres over under et andet Tilsyn end det, den hidtil har haft. Det er det, Flertallet kalder at tage Hensyn til Menighedernes Ret. Endelig maa jeg sige, at Mindretallets Ændringsforslag gaar netop ud paa at tage Hensyn til Vaalse Sognemenigheds Ret derved, at denne Menighed faar Lejlighed til at stemme om det indgribende Spørgsmaal,

hvorvidt den skal ind under et andet kirkeligt Tilsyn, end de øvrige Sogne og Valgmenigheder i Danmark har.

Da Sagen blev saa indgaaende drøftet ved Lovforslagets første Behandling, finder jeg ingen Grund til at komme ind paa nærmere Omtale af de principielle Standpunkter, men jeg skal anbefale Mindretallets Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie og Vedtagelse.

Schovelin: Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne nøjes med at henholde mig til mine Udtalelser i Udvalgsbetænkningen og til, hvad jeg sagde ved første Behandling. Jeg skulde som Følge heraf ikke have taget Ordet, naar det ikke var for at give den højtærede Minister et Svar.

Ved Sagens første Behandling blev jeg paa Grund af mine Embedspligter nødsaget til at forlade Tingets Møde midt under Forhandlingerne og fik derfor ikke Lejlighed til at svare den højtærede Minister paa hans Bemærkninger om Højesteretsdommen. Da nu Opfattelsen af Højesteretsdommen selvfølgelig har en meget betydelig Indflydelse paa den Stilling, som dette høje Ting vil indtage til det foreliggende Ændringsforslag, maa det være mig tilladt at give den højtærede Minister et Svar paa hans Modbemærkninger imod, hvad jeg ved første Behandling i saa Henseende hævdede. Den højtærede Minister undrede sig i højeste Grad over, ja, kaldte det en besynderlig Begrebsforvirring hos mig, naar jeg sagde, at Højesteretsdommen ikke har sagt noget om, hvorvidt Arboe Rasmussen kan være Præst i den danske Folkekirke eller ej. Ja, det er den Udtalelse, man Gang paa Gang hører, og som indeholder den egentlige Begrundelse fra Ministeren for det Lovforslag, som her foreligger, at Højesteretsdommen virkelig skulde have afgjort dette Spørgsmaal og oven i Købet afgjort det derhen, at Arboe Rasmussen kan være Præst i den danske Folkekirke. Men den besynderlige Begrebsforvirring, hvorom den højtærede Minister taler, er ganske og aldeles paa hans Side. Som jeg hævdede ved første Behandling, har Højesteret netop gjort sig megen Umage for at faa gjort klart, selv for den lægste Forstand, hvorledes den stillede sig i saa Henseende.

Naar den højtærede Minister siger, at Højesteret har omstødt Landemodets Dom, hvorefter Arboe Rasmussen skulde have sit Embede forbrudt, maa jeg gøre opmærksom paa, at Højesterets Dom kun tager Sigte paa det ene Punkt i Lande-